

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem
JUDr. Janem Dvořákem ve věci

žalobce: **F. I.**
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, IČ 00007064**
sídlem Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky ze dne 5. 9. 2024, č.j.
OAM-885/ZA-ZA11-D05-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“) a že řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle ust. § 25 písm. i) téhož zákona, a že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a

Rady (EU) č. 604/2013 (dále v textu jen „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“ nebo i „Nařízení Dublin III.“) je Chorvatská republika. Žalobce žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

2. Žalobce uvedl, že podle žalovaného rozhodnutí je státem příslušným pro projednávání žádosti o azyl Chorvatská republika, přičemž *„provedeným dokazováním pak bylo zjištěno, že žalobce vyjádřil obavy z pronásledování jak na území domovského státu, přičemž stran Chorvatské republiky uvedl, že tam nemá vytvořené žádné funkční zázemí, a to na rozdíl od České republiky, kde je plně integrován“*. Žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí v nedostatku jeho odůvodnění, z rozhodnutí není zřejmé, proč žalobce odmítá usilovat o dosažení mezinárodní ochrany v jiném členském státě a zda-li v této souvislosti necítí obdobné nebezpečí, které mu dle podané žádosti hrozí při vycestování do domovského státu, rozhodnutí neuvádí *„zhola nic“* k důvodům podání předmětné žádosti a nic k obavám žalobce z pronásledování na území Litvy. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“) přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
5. Mezi účastníky nejsou sporné a z obsahu žalovaného rozhodnutí a správního spisu vyplývají následující rozhodné skutečnosti.
6. Žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice sdělil, že dne 25. 4. 2024 cestoval letecky do Chorvatska, kde měl slíbenou práci, tu se mu nepodařilo získat, a proto přijel do České republiky, přičemž uvedl, že měl chorvatské vízum s platností do května 2024 a následně obdržel oprávnění k pobytu platné do 10. 1. 2025. K důvodu o žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že se nemůže vrátit do Uzbekistánu, protože má dluhy a bojí se o své zdraví, neboť peníze neposlal včas a dle jeho slov zákony u nich nefungují. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 7. 2024 žalobce uvedl, že přes internet si našel společnost GetWork, která měla zprostředkovat práci v Chorvatsku, s tou se domluvil na práci, ale tu nezískal, když uvedl, že byl vyhnán dvěma Ázerbájdžanci a z Chorvatska odjel, když se mu nepodařilo práci najít. Do České republiky přicestoval, protože zjistil, že je zde možné práci najít s důstojnou mzdou a do Chorvatska se vrátit nechce, neboť by tam nemohl najít práci a je možné, že lidé, se kterými měl konflikt, na něj budou čekat. Vzhledem k tomu, že Chorvatsko je členským státem Evropské unie, tak se žalovaný zabýval v první řadě otázkou přípustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž postupoval podle příslušných ustanovení Nařízení Evropského parlamentu a Rady, přičemž tento postup je podrobně popsán na straně 3 a 4 žalovaného rozhodnutí a žalovaný dospěl k závěru, že v Chorvatské republice vznikla povinnost objektivně a nestranně posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a učinit akceptaci jeho přemístění na území Chorvatské republiky, když Chorvatská republika je příslušná k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce podle čl. 22 odst. 7 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (Dublin III.). K tomu je třeba poznamenat, že tento závěr žalovaného žalobce nijak v žalobě nezpochybnil a jeho námitky se týkají posouzení obav žalobce z pronásledování jak na území domovského státu (žalobce je státním příslušníkem republiky Uzbekistán), tak i v Chorvatsku.

7. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.
8. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
9. Podle ust. § 10 odst. 2 zákona o azylu, je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
10. Jak soud již výše uvedl, a vyplývá to i z obsahu žalovaného rozhodnutí a správního spisu, dospěl žalovaný v souladu s zákonem o azylu a na základě Nařízení Evropského parlamentu a Rady (Dublin III.) k závěru, že příslušným k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany není Česká republika, ale jiný členský stát Evropské unie, a to Chorvatská republika. Tento závěr žalovaný řádně odůvodnil a nelze žalované rozhodnutí považovat v této části za nepřezkoumatelné. Ostatně žalobce ani proti tomuto závěru v žalobě nevzněl žádnou konkrétní námitku. Žalobce pouze namítl, že rozhodnutí je nezákonné z důvodu nedostatečného odůvodnění týkajícího se posouzení důvodu žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Této námitce žalobce však soud nepřisvědčil, a to s následujícím odůvodněním.
11. Předně je třeba opětovně konstatovat, že žalovaný správně dospěl k závěru, že byl dán důvod k zastavení řízení podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu, když důvodem k tomuto rozhodnutí byla nepřipustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, jelikož příslušný posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je jiný členský stát, a to Chorvatská republika, nikoliv Česká republika. V takovém případě nebyl žalovaný povinen zabývat se věcnými důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany, což vyplývá z ustanovení § 10 odst. 2 zákona o azylu. V tomto případě byl žalovaný povinen usoudit pouze to, zda přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do státu primárně určeného jako státu příslušného pro posouzení jeho žádosti nebrání systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů v daném státě ve smyslu článku 3 odst. 2 druhého pododstavce Nařízení Evropského parlamentu a Rady (Dublin III.), jež s sebou nesou pro žadatele o mezinárodní ochranu riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, přičemž tyto závěry „*musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, v případě v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise*“ (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2017, 5 Azs 229/2016-44). Dále z judikatury NSS vyplývá, že „*před vydáním rozhodnutí o přemístění ve smyslu článku 26 a článku 27 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, tedy rozhodnutí o tom, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná dle § 10 odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, že řízení ve věci mezinárodní ochrany se zastavuje dle § 25 písm. i) téhož zákona a že příslušný k posouzení dané žádosti je dle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný stát, má správní orgán povinnost vyplývající z § 36 odst. 3 správního řádu umožnit žadateli vyjádřit se k podkladům tohoto rozhodnutí.*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44). V daném případě, jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí a ze správního spisu, žalovaný postupoval výše zmíněným způsobem, tedy před vydáním rozhodnutí v souladu s ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, vyzval žalobce, aby se dne 4. 9. 2024 dostavil ve 14:20 k seznámení s podklady rozhodnutí, kde by se měl možnost seznámit s informacemi, které

byly podkladem pro vydání žalovaného rozhodnutí a že mohl uvést nové skutečnosti nebo další informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posuzování žádosti o mezinárodní ochranu, toto předvolání si žalobce převzal dne 14. 8. 2024, a k seznámení s podklady rozhodnutí se vůbec nedostavil.

12. Jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí, tak si žalovaný v souladu s výše uvedenými závěry, obsaženými i v judikatuře NSS, obstaral potřebné podklady pro posouzení toho, zda v Chorvatské republice nebrání posouzení žádosti žalobce systémové nedostatky týkající se azylového řízení nebo jak jsou splněny podmínky přijetí žadatelů v daném státě ve smyslu článku 3 odst. 2 druhého pododstavce Nařízení Evropského parlamentu a Rady, které by s sebou nesly pro žadatele o mezinárodní ochranu riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. Žalovaný, jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí a z obsahu správního spisu, vycházel zejména z informace OAMP Chorvatsko ze dne 16. 8. 2023, které se týká azylového systému v Chorvatské republice, přičemž z této zprávy, ale i z dalších podkladů (například z judikatury Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku) nevyplývá, že by se v Chorvatské republice vyskytovaly systematické nedostatky v řízení ve věci mezinárodní ochrany a předávání žadatelů o mezinárodní ochranu a že by tyto nedostatky dosahovaly dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. K tomu žalovaný uvedl další závěry o tom, že Chorvatská republika ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a umožňuje činnost právnických osob, které dohlíží na dodržování těchto práv a že ani žalobce se v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany nezmínil o systémových nedostatcích na území Chorvatské republiky, které by sebou nesly případné riziko nelidského či ponižujícího zacházení.
13. Žalovaný správně poukázal na rozsudek NSS ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018-28 z něhož vyplývá, že „*v případě většiny členských států Evropské unie nelze říci, že by zřejmě nebo alespoň pravděpodobně trpěly systémovými nedostatky*“, a proto stačí jen obecná úvaha, přičemž tento závěr respektuje i nezbytnou zásadu vzájemné důvěry mezi členskými státy v právu Evropské unie ve vztahu k dodržování základních lidských práv členskými státy. Ostatně již NSS konstatoval v rozsudku ze dne 9. 11. 2020, č. j. 5 Azs 65/2020-31, že „*členské státy EU vycházejí ze zásady vzájemné důvěry, který ji umožňuje vytvoření a zachování prostoru svobody, respektive bezpečnosti a práva bez vnitřních hranic.*“, a dále že „*společný evropský azylový systém je založen na zásadě vzájemné důvěry mezi členskými státy EU, která má v unijním právu klíčový význam. Unijní právo totiž spočívá na základním předpokladu, že každý členský stát sídlí se všemi ostatními členskými státy řadu společných hodnot, na nichž je EU založena, a uznává, že s ní i ostatní členské státy tyto hodnoty sdílejí. Tento předpoklad znamená – a zároveň odůvodňuje – existenci vzájemné důvěry členských států v dodržování unijního práva, které tyto hodnoty zakotvuje. Zjednodušeně řečeno, zásada vzájemné důvěry zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva každému z členských států EU ukládá, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává ke vztahu k jednotlivci.*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 11. 2020, 5 Azs 65/2020-31, body 18 a 19).
14. Proto i v daném případě správně postupoval žalovaný, když se nezabýval věcnými důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany (obavy žalobce z pronásledování v zemi jeho původu), když tyto „*obavy*“ navíc žalobcem nijak konkrétně neodůvodněné, je oprávněn a povinen posoudit pouze ten členský stát Evropské unie, který je příslušný k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který není Česká republika v dané věci, ale je jím

Chorvatská republika, jak soud již výše uvedl. Pokud žalobce namítl, že žalovaný se vůbec nezabýval tímto důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, tak žalovaný neporušil žádnou povinnost, neboť věcnými důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany se v dané věci v případě rozhodnutí o nepřípustnosti této žádosti a zastavení řízení dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu žalovaný nebyl vůbec povinen zabývat.

15. Pokud žalobce dále namítl, že se žalovaný nezabýval i dalším důvodem, který žalobce uvedl v průběhu řízení, jenž se týká jeho „*strachu z lidí ze společnosti GetWork*“, se kterými měl údajně v Chorvatsku konflikt, tak zřejmě přehlédl, že k tomu se vyjádřil žalovaný na straně 4 žalovaného rozhodnutí, ve kterém žalovaný uvedl, že žalobce nedoložil svá tvrzení žádnými dokumenty, které by tyto skutečnosti mohly potvrdit a že po případném „*transferu na území Chorvatské republiky se jmenovaný může obrátit na kompetentní útvar Policie Chorvatské republiky, která dle správního orgánu poskytne výše jmenovanému potřebnou ochranu.*“ Tento závěr žalovaného nijak žalobce v žalobě nenapadl a soud není povinen a ani oprávněn za žalobce vymýšlet argumentaci směřující proti tomuto závěru žalovaného, který se nejeví soudu jako nepřezkoumatelný a neodůvodněný. Žalobce neuvedl žádný argument, který by vyvrátil závěry žalovaného týkající se posouzení situace v Chorvatské republice při rozhodování o žádostech o udělení mezinárodní ochrany, když z podkladů žalovaného rozhodnutí (zejména například z aplikace OAMP Chorvatsko ze dne 16. 8. 2023), nevyplývá, že by v Chorvatské republice nebylo možné poskytnout žalobci potřebnou ochranu v případě jeho jím tvrzených a nepodložených problémů s neznámými lidmi ze společnosti GetWork a že by v Chorvatské republice hrozilo žalobci nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu, tedy nebylo prokázáno, že by přemístění žalobce jako žadatele o mezinárodní ochranu ve smyslu nařízení DUBLIN III. bylo provázáno nějakými problémy, a to buď systémovými v obecné rovině či v rovině individuální (například z důvodu zvláště závažného zdravotního stavu, k tomu srov. rozsudky NSS ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016-22 a ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, č. 3560/2017 Sb. NSS, které se týkaly přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do Maďarska, respektive Itálie jako členského státu EU příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kdy žalovaný rovněž zastavil řízení podle ust. § 25 písm. i) ve spojení s ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu).
16. Protože žaloba nebyla důvodná musel ji soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
17. Jelikož krajský soud bez zbytečného odkladu rozhodl ve věci samé, nezabýval se již věcně návrhem žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě (srov. rozsudek NSS ze dne 28.8.2003, č. j. 2 Azs 3/2003-44).
18. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení usnesení). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 14. listopadu 2024

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce